Til vor brødre, Danmarks arbejdere!

(bearbejdet udgave af Henning Tjørnehøj, 1991)

Den allerførste forsideartikel til "Socialisten". Artiklen er fra d. 22 juli. 1871, og skrevet af Louis Pio.

I mange menneskealdre har kapitalens jernåg hvilet tungt på vore skuldre. Som en uhyre edderkop har den spændt sit net over hele den civiliserede verden, og dens styrke er vokset ved blodet af de talløse ofre, som nøden drev i deres garn. Vi har set vore fædre kæmpe mod uhyret og segne dødstrætte til jorden, fordi de kæmpede enkeltvis uden plan og orden. Vi selv og vore børn vil friste den samme skæbne, hvis vi ikke kloge ved fortidens uheld, samler os til fælles anstrengelser. Det første skridt er gjort andet steds. Vi behøver ikke opfinde midlerne eller lede efter målet: med stedse stigende magt har de socialistiske ideer,- *læren om alle menneskers ligeberettigelse til denne verden såvel åndelige som legemlige goder* – grebet vore brødre i andre lande; de har sluttet sig sammen i massevis og begynder at rykke frem mod rigmændene, som efter at have opdynget umådelige skatte ved at tilrane sig udbyttet af vore halve arbejdstid, nu svælger i nydelsen af alle jordens glæder, medens vi, forsultne og elendige, må være glade ved at få tilkastet det sorte brød fra fattiganstalterne, hvortil de viser os, når de har slidt os op ved trællearbejde. Med snedig frækhed har disse undertrykkere vovet at påstå, at vi i grunden har det godt, og de har gentaget denne løgn så tit, at mangen en arbejder, der lige har det nødvendige, er bragt til at tro derpå. Men I, som nærer sådanne meninger, tænk jer blot om! Husk på, at det mindste vindpust, der indtræffer i tilfælde af sygdom eller uheld, er tilstrækkelig til at vælte jeres lykkes bygning og styrte her i armod; husk på, at selv om I for øjeblikket kan hugge jer igennem, når I er stærke og kraftige, hvorledes skal det da gå, når 30 eller 40 års slid har brugt eders kræfter, sløvet eders sind og bøjet eders ryg! Nej, bort med alle gøglende billedet! Lad os se vores elendighed lige i øjnene uden at skuffes af dem, der vil dysse os i søvn for lettere at kunne beherske os. Først da vil vi se, at en tilbagetogfører til tilintetgørelse. Bag os ligger sult og usselhed, uvidenhed og trældom; foran os ligger håbet om et lykkeligt liv beskinnet af frihedens frembrusende sol. Gid da vor røst, som den vil lyde i disse blade, må genfinde genklang i eders hjerter, gid den må vække eders kvalte livslyst, samle de spredte kræfter og føre vort samfund frem mod det store mål: alle menneskers tilfredshed og velvære. Men er det ikke en umulighed vi forlanger? Kan det tænkes, at en sådan lighed i

grundbetingelserne for tilværelsen vil kunne opnås her på jorden? Ja, den må kunne finde sted, så sandt hele menneskelivet ikke er et værk af en ond mand, der finder sin fornøjelse i tyranni og uretfærdighed, så sandt vi tror, at naturen har haft en fornuftig hensigt med vores tilværelse. Skal slægtens mål være at deles i en ringe part, der ved overgreb og udsugelser, ved begærlighed og egoisme gør sig uværdig til navnet menneske, og en overvejende større part, der ved mangel på de simpleste livsbetingelser må gå moralsk og åndelig til grunde, så er det jo langt bedre at dræbe hverandre straks, så er ægteskabet jo en synd, fordi det sætter børn ind i en sådan tilværelse, så er jo jorden langt værre end en det helvede, hvormed præsten truer os. Men nej, forholdene kan og skal forandre sig; historien lærer os det, fornuften beviser os det, religionen forbyder os det. Gennem fortidens tåger er læren om alle menneskers lige adgang til slægtens ejendom brudt sejrende frem som den lysende og varmende kraft, der skal genføde verden og bringe den flygtede retfærdighed tilbage!- Man har beskyldt socialisterne for, at de ikke var på det rene med, ved hvilke midler og på hvilken måde denne forandring skulle foregå. Det er usandt! Vi har hundreder af gange i tale og skrift fremsat vort program og påvist vore fordringer; men ganske vist til liden nytte. Vore modstandere har nu en gang foresat sig ikke at ville forstå os, og vi får vel derfor vente med at gøre dem et begribeligt, indtil fuldbragte kendsgerninger har skærpet deres fatteevne. Imidlertid kan vi gerne her endnu en gang nævne de vigtigste sociale reformer, og de bliver da: fri og fælles folkeundervisning; fuldstændig lighed i politiske rettigheder; opløsning af hæren i dens nuværende form; kvinders frigørelse; adskillelse mellem kirke og stat; ophævelse af alle særegne rettigheder; politiets omdannelse fra et politisk maskineri til en sand beskyttelse for alle borgere; udstedelse af love, der sikrer arbejderne ligeoverfor kapitalisten; direkte beskatning i stedet for indirekte; større uafhængighed for kommunerne; etc. Alle disse spørgsmål vil vi i øvrigt efterhånden komme til at udtale udførligere. Fra svunden tiders trældom og dybe uvidenhed har proletariatet efterhånden kæmpet sig frem til fuld bevidsthed om den uimodståelige kraft, der bo i det. Vi holder nu i vor hånd løftestangen, der skal vælte det gamle samfund ned i den forglemmelsens afgrund, for hvilken det allerede længe har været modnet. Lad os da ikke tøve for længe med at tage fat; lad os erindre, at hvert år, der går, fører tusinder af vore brødre i uforskyldt fordærvelse. Og skulle end den nuværende slægt ikke være bestemt til at nyde frugterne af sine anstrengelser, så vil vi dog dø med den stolte bevidststhed, at efterverdenen skylder sin lykke